

מה הם אומרים...מה הן אומרות...מה הם אומרים...מה הן אומרות

שושה גורן:

„שהאוסטרים יידעו שיש גם יהודים מיזרחיים!“

לא יודעת מה חושבים הישראלים על התיאטרון העברי, אבל ברור כבר שבעולם התחילו לשמוע עליו, ואף לשמוע עליו טובות. מחזות ישראלים שהוצגו בחו"ל זכו בשבחים ובקהל נכבד. רק לפני שבועות אחדים הוצג „האב“ בשוודיה, וזכה בתשואות רמות ובביקורת יוצאת-דופן. שחקנים ישראליים וקבוצות מסתובבים בעולם ומראים לגויים מה שעושים כאן. השחקנית המוכשרת שושה גורן מתכוננת עכשיו למסטיבל-מספרים, שייערך באוסטריה. הפסטיבל מוקדש הפעם למיזרח. שושה, שחקנית ישראלית ממוצא עיראקי, תגיש שם את „נשים של ממש“ – שיבעה מונולוגים של נשים מיזרחיות, המגשימות את עצמן. באיזו שפה תציגי, שאלתי אותה.

יש אפשרות להציג בכל שפה, ולי כמוכן הכי קל בעברית. אבל מהניסיון אני יודעת שהקהל מתנתק מהר כשהוא לא מבין את הטקסט. לכן אעשה קטע אחד בעברית, רק כדי שירגישו את טעם השפה, עוד כמה קטעים באנגלית, שלי קל

תיאטרון

בה והם מבינים אותה, ובסוף אתן קטע אחד בגרמנית. עכשיו אני יושבת ומתרגלת את הקטע הזה, ואני מוכרחה להגיד שכשביל עיראקית, גרמנית היא שפה קשה מאוד. אני רק מקווה שזה לא ייצא מצחיק מדי.

● סיפורת שמעם החלטת שלעולם-לעולם לא תיסעו לגרמניה או לאוסטריה. מה קרה? מי השתנה?

להחלטה הזאת שלי הגעתי כשהייתי ילדה קטנה, ונודע לי על השואה. עכשיו פתאום נראה לי חשוב להציג שם ולהראות שיהודים זה לא רק אלה מהעירייה בפולין, או היהודים של וינה. נראה לי חשוב שהם יידעו שיש עוד אנשים, שגרים בישראל, והם יהודים.

● את מתכוונת למיזרחיים?

כן. שיידעו. חשוב שיידעו.

● יש משהו פוליטי בקטעים שאת נותנת?

אין. רווק ניסו להשפיע עלי כאן לקחת אתי חומר פוליטי, אבל סירבתי בתוקף. את דיעותי הפוליטיות אשמע כאן, ואעשה כאן למענן. לא אתן לאף אחד בחוץ נשק נגרנו. בזה הם במילא טובים מאוד. בזמן האחרון אנחנו נוטים לשכוח שיש בארץ הזאת גם דברים יפים ונפלאים, שאפשר להראות בחוץ. למה לא להתרכז בדברים היפים, לשם שינוי? זה מה שאני הולכת לעשות שם, ואני מאוד שלמה עם ההחלטה שלי. אפשר גם בלי פוליטיקה.

אפשר גם בלי פוליטיקה. (העיתון יצא)

אמנון אביעד:

„גברים בורחים וחיים כמו חיות נרדפות!“

ב־18 בדצמבר ייערך באולם הגדול של הוועד הפועל כנס, שבו ישתתפו גברים בלבד. הגברים, הקוראים לעצמם „אסירי המזונות“, מנסים להקים גוף גדול ולהזיז דברים שנראים להם חשובים. פגשתי את אמנון אביעד, יו"ר האירגון, ושאלתי אותו מה בדיוק חורה להם.

המצב הכלכלי של חלק מאיתנו ממש בכי-רע. יש בינינו אנשים שהגיעו עד פתלחם, ובמשם להבין אותנו פשוט אוסרים אותנו ומושיבים אותנו עם פושעים פליליים.

● אתה מתכוון לאלה מביניכם שאינם משל-מים מזונות. למה הם לא משלמים?

קודם כל, רובנו כן משלמים. אבל כשבחזר מרחיח 1350 שקל לחורש, והוא נרדש עליידי השופט לשלם מוונות 1800 שקל...

● רגע, רגע. השופט הרי לוקח בחשבון במה האדם מרוויח.

זה מה שאת חושבת. האמת היא שהשופט לוקח בחשבון את

מזונות

יכולת ההשתכרות של האיש, ולא את משכורתו בפועל, ואלה הם שני דברים שונים. אם האיש לא מצליח לנצל את מלוא כושרהשתכרות שלו, פשוט אין לו ממה לשלם, מבלי להזכיר בכלל את חייו שלו ואת סיכוייו להתחיל להקים מיספחה חדשה.

● מה בעניין בתייהסוהרה?

אם אני מאחר בתשלום המזונות, או חלילה לא יכול לשלם, יכולה אשתי ללכת ולבקש פקודת-מאסר נגדי, שניתנת כמעמד צד אחד, ועוד כמותו הלילה באים אלי ואוסרים אותי.

● על כמה אנשים כאלה מדובר?

אני מדבר על ממוצע חודשי של 300—400 איש, וזה נוסף על אלה שכבר יודעים מה מצפה להם ופשוט בורחים מהבית. חיים כמו חיות נרדפות.

● זה הדבר היחיד שמציק לכם? בגלל זה אתם מתארגנים?

לא רק. אנחנו רוצים שבארץ יקומו בתי-מישפט מיוחדים לעניינימישפחה. אנחנו רוצים שהמזונות שלנו יקבעו על-פי סבלאות, כמו הביטוח הלאומי. ושגושא החוקת-הילדים יהיה פתוח.

● איך אתם מתכוונים לפעול?

קודם כל רעש גדול. ניסע לכנסת ונקיים שם שביתת-רעב. שיתחילו להבין שיש כאן בעייה של אלפי גברים. (העיתון יצא)

כרמלה מנושה:

„אותי זה בכלל לא הצחיק. זה מקומם!“

אין נושאים הפסולים ל„סטנדי-אפ קומדי“, חושב שמואל וילוויני, שחקן, בדרן וחבר מועצת עיריית תל-אביב. בהופעה פומבית התלוצץ על פרשת-האונס של יובל מסנר.

כרמלה מנושה, הכתבת הצבאית של „קול ישראל“, נכחה במקום ומחתי בקול.

● על איזה דברים שאמר בהופעה שלו מחית? כתחילת ההופעה הוא העמיד שאלה לקהל: „אנס או לא אנס אותה? מה אתם אומרים?“ הוא התחכם, טען שבסדר-הכל מדובר בחרידה, ומה בכלל היה לה לחפש בחרידה-מבטיה, פתאום יש לה דיו על היריים. הוא הודיע שאין לו ספק שהיא לא נהנתה, ולכן התלוננה. הוא גם שאל אם בכלל יש דבר כזה, שנקרא אונס. זאת טיפשות וקולניות, והשילוב של שתיהן הקפיץ אותי.

● איך הגבת?

מחיתי. את לא היית מתקוממת? אמרתי לו שאם אין לו פרטואר שלא יופיע, וזה חמור מאוד בעיניו שהוא מתברך

אונס

ומשתמש בכחורה כדי לברר את הקהל שישב שם. בפירוש התרגזתי. אי-אפשר היה לשתוק. בית-המישפט קבע שהיה אונס. מי הוא בכלל שיחליט אחרת?

● איך קיבל הקהל את הדברים?

וילוויני טען יודע מה עובר את הקהל שלו ומה לא. נכון, הם צחקו, אבל זה שגברים וגם נשים צחקו רק מוסיף לחומרת ההתייחסות. זה קהל שהולך להפגנות על זכויות-הפרט וזה אמן שמציג את עצמו כשליח-הציבור למניעת ריכוז וניצול של חלשים — וככה אנחנו באמת נראים.

● ואף אחד מזהקהל לא הגיב?

היתה בקהל צלמת, שבעיקבותי מחתה גם היא. חוץ מזה, הקהל צחק וקיבל את הדברים.

● איך וילוויני הגיב על דבריך?

הוא ניסה להתחכם ולתקוף אותי אישית. שאל אותי כל מיני שאלות מביכות בנוכחות הקהל. הוא אמר שאין לי הומור. זה נכון. אין לי הומור בכל הקשור לאונס. אותי זה לא מצחיק. זה מקומם. לא מדובר רק בכריחה גרועה, אלא בהתחנפות לגישה מצ'ואיסטית, שאין אונס כלי שיתוף-פעולה. הוא תקף אותי אישית, וחבל מאוד שהוא לא התייחס עניינית, אלא מצא לנכון לעסוק בי. אני לא הנושא.

כתקופה ששימשתי ככתבת-מיסטר הייתי עדה להרבה מיקרי-אונס, כשבחורות פחדו להתלונן, בגלל חחד מחשיפה. אם ההתייחסות היא כזאת — הפחד שלהן בכלל לא מפליא. (אורית זרובבל)